

מסכת עדיות

פרק ב

א. רבי חנינא סגן הכהנים העיד ארבעה דברים. מימיהם של כהנים לא נמנעו מלשרף את הבשר שנשטמא בולד הטמאה עם הבשר שנשטמא באב הטמאה, אף על פי שמוסיפין טמאה על טמאתו. הוסיף רבי עקיבא, מימיהם של כהנים לא נמנעו מלהדליק את השמן שנפסל בטבול יום בנר שנשטמא בטמא מת, אף על פי שמוסיפין טמאה על טמאתו:

ב. אמר רבי חנינא סגן הכהנים, מימי לא ראיתי עור יוצא לבית השרפה. אמר רבי עקיבא, מדבריו למדנו, שהמפשיט את הבכור ונמצא טרפה, שיאותו הכהנים בעורו. וחכמים אומרים, לא ראינו אינו ראיה, אלא יוצא לבית השרפה:

ג. אף הוא העיד על כפר קטן שהיה בצד ירושלים, והיה בו זמן אחד והיה מלוג לכל בני הכפר וכותב בכתב ידו ואחרים חותמים, ובא מעשה לפני חכמים והתירו. לפי דרכך אתה למד, שהאשה

כּוֹתֶבֶת אֶת גְּטָה וְהָאִישׁ כּוֹתֵב אֶת שׁוֹבְרוֹ, וְשָׂאִין קִיּוֹם הַגֵּט אֲלֵא
בְּחוֹתָמָיו. וְעַל מַחַט שֶׁנִּמְצְאָה בְּבֶשֶׁר, שֶׁהַסִּפֵּין וְהַיָּדִים טְהוֹרוֹת,
וְהַבֶּשֶׁר טָמֵא. וְאִם נִמְצְאָה בְּפָרָשׁ, הַכֹּל טְהוֹר:

ד. שְׁלֹשָׁה דְּבָרִים אָמַר רַבִּי יִשְׁמָעֵאל לְפָנָי חֲכָמִים בְּפָרָם בִּיבְנָה.
עַל בִּיצָה טְרוּפָה שֶׁהִיא נְתוּנָה עַל גִּבֵּי יָרֵק שֶׁל תְּרוּמָה, שֶׁהִיא חֲבוּר.
וְאִם הִיָּתָה כָּמִין כּוֹבֵעַ, אֵינָה חֲבוּר. וְעַל שִׁבְלֵת שֶׁבִּקְצִיר וְרֹאשָׁה
מִגִּיעַ לְקָמָה, אִם נִקְצְרָה עִם הַקָּמָה, הֵרִי הִיא שֶׁל בַּעַל הַבַּיִת, וְאִם
לֹא, הֵרִי הִיא שֶׁל עֲנָיִים. וְעַל גִּנָּה קוֹטְנָה שֶׁהִיא מְקַפֶּת עָרִיס, אִם יֵשׁ
בָּהּ כְּמֵלֶא בּוֹצֵר וְסָלוּ מִכָּאן וּמִלֵּא בּוֹצֵר וְסָלוּ מִכָּאן, תִּזְרַע. וְאִם
לֹא, לֹא תִזְרַע:

ה. שְׁלֹשָׁה דְּבָרִים אָמְרוּ לְפָנָי רַבִּי יִשְׁמָעֵאל, וְלֹא אָמַר בָּהֶם לֹא
אֲסוּר וְהֵתֵר, וּפְרָשׁוֹ רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן מִתְיָא. הַמִּפִּיס מִרְסָא בַּשַּׁבָּת, אִם
לַעֲשׂוֹת לָהּ פָּה, חֵיב, וְאִם לְהוֹצִיא מִמֶּנָּה לִחָה, פָּטוּר. וְעַל הַצֵּד נִחָשׁ
בַּשַּׁבָּת, אִם מִתְעַסֵּק שְׁלֵא יִשְׁכָּנוּ, פָּטוּר, וְאִם לְרַפּוּאָה, חֵיב. וְעַל
לְפָסִין אִירוֹנִיּוֹת, שֶׁהֵם טְהוֹרוֹת בְּאֵהֶל הַמֵּת וּטְמֵאוֹת בְּמִשְׁאֵה הַזָּב.
רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן צְדוֹק אוֹמֵר, אִף בְּמִשְׁאֵה הַזָּב, טְהוֹרוֹת, מִפְּנֵי שֶׁלֹּא
נִגְמְרָה מְלֶאכֶתָּן:

ו. שְׁלֹשָׁה דְּבָרִים אָמַר רַבִּי יִשְׁמָעֵאל וְלֹא הוֹדָה לוֹ רַבִּי עֲקִיבָא.
הַשּׁוּם וְהַבֶּסֶר וְהַמְלִילוֹת שֶׁרֶסְקוֹן מִבְּעוֹד יוֹם, שֶׁרַבִּי יִשְׁמָעֵאל אוֹמֵר,

יגמר משתחשד, ורבי עקיבא אומר, לא יגמר:

ז. שלשה דברים אמרו לפני רבי עקיבא, שנים משום רבי אליעזר ואחד משום רבי יהושע. שנים משום רבי אליעזר, יוצאת אשה בעיר של זקב, ומפריחי יונים פסולים לעדות. ואחד משום רבי יהושע, השרץ בפיה חלדה ומהלקת על גבי כפרות של תרומה, ספק נגע ספק לא נגע, ספקו טהור:

ח. שלשה דברים אמר רבי עקיבא, על שנים הודו לו ועל אחד לא הודו לו. על סנדל של סידים, שהוא טמא מדרס. ועל שירי תנור ארבעה, שהיו אומרים שלשה. והודו לו. ועל אחד לא הודו לו, על כסא שננטלו שנים מחפוייו זה בצד זה, שרבי עקיבא מטיא וחכמים מטהרין:

ט. הוא היה אומר, האב זוכה לבן, בנוי, ובכח, ובעשר, ובחכמה, ובשנים, ובמספר הדורות לפניו, והוא הקץ, שנאמר (ישעיה מא) קרא הדורות מראש, אף על פי שנאמר (בראשית טו), ובעבדים וענני אתם ארבע מאות שנה, ונאמר (שם), ודור רביעי ישובו הנה:

י. אף הוא היה אומר, חמשה דברים של שנים עשר חדש. משפט דור המבול, שנים עשר חדש. משפט איוב, שנים עשר חדש. משפט המצריים, שנים עשר חדש. משפט גוג ומגוג לעתיד לבא,

שְׁנַיִם עָשָׂר חֲדָשׁ. מִשְׁפָּט רָשָׁעִים בְּגִיהֲנָם, שְׁנַיִם עָשָׂר חֲדָשׁ, שְׁנֵאמַר
(ישעיה סו), וְהָיָה מִיַּד חֲדָשׁ בְּחֻדְשׁוֹ. רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן נוּרִי אָמַר, מִן
הַפֶּסַח וְעַד הָעֶצְרָת, שְׁנֵאמַר וּמִיַּד שַׁבָּת בְּשַׁבָּתוֹ: